

Advențiști catolici

Marti, 27 februarie 2007

Gili Cârstea

Incredibil dar adevărat. Citind profeția, ne așteptam să vedem solia îngerului al treilea îndepărtându-se de protestantismul apostaziat, și avansând tot mai contrastant față de catolicism. Ce se întâmplă acum sub ochii noștri este însă o surprinzătoare răsturnare de situație, descrisă corect în Spiritul Profeției, dar complet necunoscută bisericii:

“Mi s-a spus că oamenii vor folosi orice metodă spre a face cât mai puțin proeminentă diferența dintre credința adventiștilor de ziua a șaptea și a acelor care păzesc prima zi a săptămânii. Toată lumea va fi prinsă în această controversă, iar timpul este scurt. Nu este timpul să ne ascundem culorile” (2 SM 385).

Cine sunt acei miraculoși “oameni” care vor folosi orice metodă spre a nivela diferențele dintre credința adventistă și păzitorii duminicii?

Ce am văzut noi până acum a fost că diferiți oameni au combătut puternic și fără scrupule credința adventistă; și nu ne-am speriat, chiar dacă ei au fost odată dintre noi. Dar ce vedem acum este o fază nouă și aproape incredibilă: Oameni din mijlocul nostru, din poziții de răspundere, fac eforturi nu de a combate credința noastră, ci de a șterge diferențele, iar elevii din seminariile adventiste fac tot mai dese incursiuni dincolo de frontiere. Așa ne-am trezit cu o nouă categorie “culturală” greu de imaginat până de curând: Adventiști catolici.

Recunoașterea publică a acestei realități tulburătoare s-a făcut pe situl unui asistent universitar de la Loma Linda, frecventat de ceea ce se cheamă acum adventiști progresivi. Autorul articolului “Adventism catolic: motiv de sărbătoare sau îngrijorare?” pune în discuție noua categorie de adventism, și trage concluzia că ea este mai degrabă un motiv de bucurie. După ce recunoaște că, până nu demult, poziția bisericii a fost clară cu privire la rolul catolicismului în profeție, autorul articolului constată un interes nou pentru credința și practicile catolice. El spune că “în ultimii cinci sau zece ani, a avut loc o dezvoltare puternică a interesului pentru romano-catolicism și ortodoxismul răsăritean printre adventiștii de ziua a șaptea.”

De unde noul interes pentru catolicism, în special printre adventiștii între 13 și 40 de ani? Răspunsul pare a fi următorul:

“Acești adventiști apreciază și cred cu tărie ceea ce adventismul susține ca doctrină (adică, cele 28 de fundamentale). Din nefericire, acești adventiști nu găsesc relevanță sau viață în închinarea de sabbat care caracterizează în general adventismul denominațional sau viața creștină adventistă. Interesul acestor adventiști tineri este unul spiritual, care caută să încorporeze în viața zilnică tradiții creștine antice, dintre care multe s-au păstrat în catolicism.”

Nu este de mirare că elevii seminariilor adventiste caută acest gen de spiritualitate, dacă educatorii adventiști au o astfel de părere despre catolicism:

“Catolicismul este o religie sacramentală; ea vede lumea, pe oricine sau orice în ea, ca o reflectare a divinității. În catolicism, Dumnezeu Se descoperă pe Sine prin natură, pe care a creat-o; Dumnezeu Se descoperă prin creștini, biserica Sa, pe care a chemat-o din întuneric la lumina Sa minunată; prin Scriptură, pe care a dat-o spre a învăța poporul despre Sine și simțămintele Sale pentru ființele umane; revelația finală este prin Isus, Fiul întrupat și reflectarea lui Dumnezeu; iar acum, Dumnezeu continuă să Se descopere, să Se facă prezent și relevant creștinilor prin agenții sacramentali precum euharistia, rugăciunea, părtășia, meditația, monasticismul, solitudinea și închinarea structurată.”

Autorul continuă să descrie cum este o astfel de religie “spirituală” încorporată în adventism prin intermediul noii categorii de adventiști catolici:

“Unii sunt atrași mai mult către ore stabile de rugăciune și recitări zilnice a crezurilor vechi (Crezul apostolic și Crezul Nicean sunt cele mai populare, dar sunt preferate și unele mai vechi, precum cele din Antioh, Roma și Cezareea); alții practică forme de monasticism ce implică simplitatea, temperanța, slujirea aproapelui, timpul petrecut în singurătate cu Dumnezeu. Alți adventiști apreciază folosirea rugăciunilor părinților bisericii și cânturile practicate în liturgia catolică. Dar ce rămâne o constantă în această formă de adventism este ușurința cu care se interacționează cu catolicismul și respectul pentru vechile tradiții creștine ale închinării, spiritualității și apropierii de Dumnezeu.”

În finalul articolului, autorul se întreabă dacă acest stil de adventism catolic se va dovedi folositor sau păgubitor pentru adventism. Ascultați opinia lui:

“În final, doar timpul va decide acest lucru (nu uitați, aceasta este o dezvoltare destul de recentă în adventism). Ca toate celelalte tipuri de adventism, acesta se va dovedi probabil foarte folositor adventismului; văd potențialul acestei mișcări în redeschimbarea formelor vechi de închinare și viețuire creștină, prin învigorarea lor cu o nouă viață și sens redescoperit. Adevărul este că tinerele generații de adventiști descoperă satisfacție spirituală în obiceiurile antice ale creștinismului, păstrate intacte în catolicism și ortodoxismul răsăritean, deoarece, oricare ar fi motivul, ei nu au găsit același gen de conexiune prin intermediul practicilor spirituale adventiste.”

Pe noi chiar acest lucru ne interesează: Care să fie motivul pentru care tinerele generații de adventiști caută “conexiunea” cu Dumnezeu prin intermediul practicilor “păstrate intacte” în catolicism și ortodoxism? Acest lucru chiar se întâmplă și nu este o invenție: Studenți și pastori adventiști practică exercițiile spirituale ale evului întunecat fără

să producă absolut nicio reacție de împotrivire din partea conducerii bisericii, și nicio reacție negativă în presa bisericii, tipărită sau electronică.

Unul dintre motive este identificat foarte ușor în experiența unui seminarist adventist, care a renunțat complet la adventismul catolic, iar acum este doar preot catolic și atât. Acesta cel puțin a procedat corect, alegând să aparțină deplin și vizibil de biserica alegerii lui, pe care i-o respectăm, deși ne uimește cumplit. Povestea lui însă spune multe despre educația adventistă și rostul profesorilor din învățământul superior adventist. Ascultați:

“Interesul meu a apărut pe la mijlocul anilor 80. Mai întâi, am fost la un concert al lui John Michael Talbot cu un grup de prieteni de la Atlantic Union College; acesta mi-a stârnit interesul pentru spiritualitatea franciscană. Apoi am mers la Loma Linda. Dr. Paul Landa, editor la Adventist Heritage și profesor de istoria bisericii la Loma Linda (La Sierra campus), mi-a stimulat interesul prin cursul predat de el, “Istoria papalității și a romano-catolicismului.” Studiind documentele Vatican II, “Doctrinal Development” de John Henry Newman, și vizitând o biserică Romano-Catolică (St. Chaterine of Alexandria, în Riverside), m-au stimulat și mai mult, iar una dintre atracțiile principale a fost autoritatea continuității catolice de-a lungul istoriei, în contrast cu fragmentarea istoriei susținută de teologia adventistă. Dr. Charles W. Teel, Jr., a contribuit și el călăuzindu-ne interesul către justiția socială; aceasta a dus la studiul unor chestiuni precum găzduire pentru refugiații din Africa-Centrală. În timpul studenției la Loma Linda am urmat și un curs de teologia eliberării cu profesoara June O’Connor de la University of California.”

Experiența tristă a acestor tineri, care au venit la universitățile noastre sperând să devină pastori adventiști, îmi aduce aminte de avertizarea lui Luther, care înțelegea încă de pe atunci că universitățile se vor dovedi a fi o poartă spre iad.

De ce caută tinerii adventiști din învățământul superior o spiritualitate nouă în tradițiile creștine pe care istoria le-a demascat a fi depărtări grosolane de la evanghelia lui Hristos? Răspunsul este pe cât de simplu, pe atât de tulburător: Ei nu au găsit-o în adventism. Și nu au găsit-o nu pentru că nu au căutat-o cu zel, ci pentru că ea nu mai există în adventism. Jefuit de adevărurile care l-au adus în luminile rampei, adventismul nu este decât o aramă sunătoare, o religie searbădă, plictisitoare și cu totul nefolositoare.

Ani de zile biserica s-a lăudat că ea a primit solia neprihănirii prin credință, și că nu avem nevoie de solia 1888. Acum culegem roadele acestui adventism progresiv, care ne întoarce nu înapoi la protestantismul apostaziat, ci direct la “spiritualitatea” ancestrală a evului mediu. Chiar sub ochii noștri se împlinește profeția că “oamenii vor folosi orice metodă spre a face cât mai puțin proeminentă diferența dintre credința adventiștilor de ziua a șaptea și a acelor care păzesc prima zi a săptămânii.”

Cazul acestor tineri, care își declară deschis simpatiile pentru spiritualitatea catolică, este unul fericit. Tulburător este să observăm valul tăcut, nedeclarat, care pregătește biserica pentru relațiile inter-confesionale pe care le vedem ca o soluție salvatoare la

izolarea în care se află adventismul. Deja pastori adventiști români, unde adventismul este considerat a fi destul de conservator, spun bisericii că toate religiile se închină aceluiași Dumnezeu, și deci nu are rost să evităm închinarea comună și părtășia creștină pentru unitatea la care chema Hristos.

Da, adventismul trebuia să fie - și este prin definiție - progresist, adică în permanentă căutare după adevăr prezent. Lumina nouă este sufletul și trupul mișcării advente, fără de care rămânem, așa cum se vede astăzi, un strigoi care bântuie cimitirele istoriei în căutare de relevanță.

Dar ce ni se propune acum de adventiștii progresiști și emergenți nu este nici adevăr prezent, nici lumină nouă. Ei au înțeles metanoia pe dos, chemând biserica să se întoarcă la misticismul evului întunecat, și nu la Domnul pe care L-am răstignit în istoria noastră denominațională.

Cuvintele Domnului rostite prin proorocul Osea nu puteau fi mai actuale nici dacă erau scrise acum, și ele oglindesc perfect starea poporului lui Dumnezeu din prezent:

“Efraim se amestecă printre popoare, Efraim este o turtă care n-a fost întoarsă.

Niște străini îi mănâncă puterea, și el nu-și dă seama; îl apucă bătrânețea, și el nu-și dă seama.

Măcar că mândria lui Israel mărturisește împotriva lui, tot nu se întorc la Domnul, Dumnezeul lor, și tot nu-L caută, cu toate aceste pedepse!

Ci Efraim a ajuns ca o turturică proastă, fără pricepere; ei cheamă Egiptul, și aleargă în Asiria.

Dar ori de câte ori se duc, Îmi voi întinde lațul peste ei, îi voi doborî ca pe păsările cerului; și-i voi pedepsi cum le-am spus în adunarea lor.

Vai de ei, pentru că fug de Mine! Pieirea vine peste ei, pentru că nu-Mi sunt credincioși! Aș vrea să-i scap, dar ei spun minciuni împotriva Mea!

Nu strigă către Mine din inimă, ci se bocesc în așternutul lor; turbează după grâu și must, și se răzvrătesc împotriva Mea.

I-am pedepsit, le-am întărit brațele, dar ei gândesc rău împotriva Mea.

Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt; sunt ca un arc înșelător. Mai marii lor vor cădea uciși de sabie, din pricina vorbirii lor îndrăznețe, care-i va face de râs în țara Egiptului” (Osea 7:8-16).

“Se întorc, dar nu la Cel Prea Înalt.” Acesta este singurul fel de pocăință pe care l-a practicat biserica mereu. Ne întoarcem spre tot felul de soluții efemere, dar niciodată “la Cel Prea Înalt.”